

SVIČKOMÁNIE

Jsou svátky zemřelých, proto se rodina Lukešova chystá jet na hřbitov. Děti Eva a Jirka usedají do připraveného auta. Za volant se vsunuje tatínek, chvíli se čeká na maminku a jede se. V pohodě, než se hlava rodiny zeptá: „Máte svíčky?“

Maminka se chytá za hlavu a přiznává: „Zapomněla jsem je na stole.“

„Teda, mami!“ ujede dceři, když řidič brzdí, aby se s manželkou domluvil, co dál.

Maminka coby viník nejprve usměrní dceru, když jí předhodí: „Měla's mi to připomenout!“ a pak říká muži: „Bez svíček se na hřbitov jít nedá! Co bychom tam dělali?“

„Vrátíme se,“ rozhoduje tatínek a na nejbližší křižovatce otáčí vůz k cestě domů.

Také rodina Králova míří ke hřbitovu, když maminka vzkřikne: „Nemám svíčky.“

Tři děti brblají: „Tak jsme se těšily... Vrátime se... Bez svíček to není ono.“

Řidič však nebrzdí, po několika minutách zabouje ke hřbitovu a když zastaví, tak řekne: „Bez svíček se to dá. Světlo věčné v nebi nepotřebuje naše bludičky.“

Lukešovi zdobí hrob světlé svíček. Eva přitom podotkne: „To se musí dědečkovi a babičce líbit.“ Královi se modlí desátek růžence „který z mrtvých vstal“. Všichni

pak prosí: „A světlo věčné ať jim svítí, ať odpočívají ve svatém pokoji.“ Pěťa, Lukáš i Maruška si představují, jak záře musí být v nebi, když tak dnes svítí celý hřbitov.

Cestou k autu vypráví pan Král dětem příběh: „Jako ministrant jsem doprovázel pana faráře do vedlejší vesnice. Kostel tam byl na kopečku, všude daleko a my neměli sirky a měla začít mše svatá. Sloužil ji pan farář bez rozžatých svíček, anebo to bez svíček nešlo?“

„To je lehká hádanka,“ jásá Maruška, „pan farář na tom byl stejně jako my dneska, když jsme zapomněli svíčky. Mši svatou sloužil a Pán Ježíš to všechno prozářil.“

Lesy svíček budou zářit v těchto dnech na našich hřbitovech. Úplná svičkománie. Nic však nepřidají k záři věčného života, po kterém touží duše v očistci, pokud nebude k nebi stoupat modlitba: „A světlo věčné ať jim svítí, ať odpočívají ve svatém pokoji.“

Josef Janšta

<http://josefjansta.opava.org>

Chudáček

Leonie

Hurá za ním! Za kým? Za kterým slavným svatým? O kom dnes bude řeč? Bude to odvažný misionář, co vyhrnul rukávy a pro Krista dobýval svět? Mučedník, který Pána nezapršel navzdory strašným mukám? Anebo poustevník proslulý darem uzdravování, za nímž do pouště proudily zástupy? Kdepak, dnes budeme mluvit o Leonii.

O kom?

O Leonii. Ano, pánové, o ženě – a hned můžu prozradit, že nebyla ani hezká, ani chytrá, že neudělala nic pozoruhodného a neproslavila se ničím kromě svých příbuzných. Přesto nás tahle neznámá, která zemřela právě před sto padesáti lety, může učit, jak stát před Bohem: totiž – s prázdnými rukama.

Rodina Martinových, v níž vyrůstala, byla opravdovou zahradou svatosti. Všechny čtyři Leoniiny sestry postupně vstoupily do řehole a nejmladší Tereška byla již brzy po smrti dokonce označena za největší svatou moderní doby. Její spisy lidé dál kupují po milionech a její sochu – sochu mladé řeholnice s náručí plnou růží – je možno spatřit v každém druhém kostele. Církev navíc nedávno uznala i svatost Terežčiných rodičů, když je oba prohlásila za blahoslavené. Domácnost Martinových musela okouzlovat každého, kdo vstoupil. Jak se všichni navzájem milovali, jak si ustupovali! Čtyři svaté sestry, dva svatí rodičové...

No, a potom Leonie. Už když se narodila, byla černé káčátko: slaboučká a pokrytá ekzémem, který ji hyzdil celé roky. Sestry byly pohledné, ale od hrubých rysů téhle dívky lidé odvraceli zrak. Sestry se snadno učily, na otázky odpovídaly s důvtipem, ale Leonie... Leonie byla pomalá. Měla slabý rozum a nešikovné ruce, a kdyby tyhle nedostatky vyrovnalo alespoň dobré srdce. Jenže tahle neposlušná, urážlivá a náladová dívka neměla ani to.

„Kde se tohle dítě u nás vzalo?“ ptávali se blízcí. Leonii milovali, ale láskou soucitnou, jakou mívají silní vůči slabým. A měli o ni strach. Třikrát musela odejít z internátní školy, kde ji spolužačky nepřijaly a učitelky nezvládly. Co z ní asi bude? Ona sama má jasno: chce dát život Bohu, být svatá. Ale kdykoliv to vysloví, ti kolem se neubrání úsměvu. Když o klášteře mluví Tereška – ten malý anděl – je to docela jiné. Ale Leonie...

Třikrát zkusí vstoupit do řehole a třikrát musí odejít. Má slabé zdraví, vzpurnou povahu a přísnými pravidly se nedokáže řídit. Vráti se tedy do světa, a protože rodiče již

zemřeli, žije u strýce. Všechny sestry jsou již na Karmelu a modlí se za ni, ale nikdo se příliš neodvažuje doufat, že z ní ještě bude někdo jiný než ta „nepodařená“.

Je jí pětáctilet, když zaklepe na brány kláštera počtvrté. Znovu zkusí vstoupit k sestřím Navštívení a zázrakem je zase přijata. Už odtud nikdy neodejde. Vytrvá čtyřicet dva let a zemře v pověsti svatosti roku 1941, známá jen svým spolusestrám, zatímco kolem mladší Terešky se už dávno rozpoutal „uragán slávy“. Leonie není blahorečená ani svatořečená; zůstává ve stínu i po smrti jako zapomenutá patronka těch, kdo jsou partou přehlíženi, těch, s nimiž se ve třídě nikdo do řeči nedá, protože nejsou krásní, chytří ani zábavní, a těch, kdo nedokážou nezlobit, i když se snaží sebevíc. Je jednou z těch Bohem zvláště milovaných chudých duchem, kteří před ním stojí s prázdnými rukama, bohatí jen touhou po svatosti a důvěrou v jeho milosrdenství. Právě tato „malá cesta“ důvěry proslavila svatou Terešku, která se sama na svou cestu může zdát moc velká: byla vždy krásnou dívkou, která prý nikdy nespáchala těžký hřích a do kláštera vstoupila už jako patnáctiletá. V „ubohé Leonii“, ve své ničím nenadané sestře, však našla svou nejskvělejší učednici.

Štěpán Smolen

ROK VÍRY

Možná jsme si toho všimli, možná nás to lehce míjelo, ale až dosud jsme prožívali a stále prožíváme mimořádný rok – nesel jméno Rok víry. V tomto měsíci – v listopadu 2013 – nás krom jiného čeká jeho završení.

Tento mimořádný rok vyhlásil ještě předchozí papež Benedikt XVI. Vstoupili jsme do něj v loňském říjnu, přesně řečeno 11. 10. 2013. Tento den jistě Benedikt XVI. nezvolil náhodně. Připadá na něj totiž dvojí významné výročí. Ptáte se, které události jsme si připomněli?

11. října 1962 byl zahájen II. vatikánský koncil, jedna z nejvýznamnějších událostí dějin křesťanství ve 20. století, svým významem toto století přesahující. Ne nadarmo bývá nazýván „novými Letnicemi“. O něm jsme ostatně už několikrát hovořili a nejspíše se k němu ještě na stránkách Tarsicia vrátíme.

Jedním z mnoha úžasných plodů Koncilu bylo vydání Katechismu katolické církve. Už jste se s ním možná potkali. Blahoslavený Jan Pavel II. jeho vydání cíleně směřoval na kulaté výročí Koncilu, konkrétně na jeho „třicáté narozeniny“. Byl totiž datován k 11. říjnu 1992.

Foto: wikipedia.org

Obě tyto události – zahájení Koncilu i vydání katechismu – nepochybně byly pro celou církev výraznými impulzy pro prohloubení života víry, života ve víře. Proto tedy „Rok víry“, který právě prožíváme, který má být podle papeže Benedikta „pozvánkou ke skutečnému a novému obrácení se k Pánu, jedinému Spasiteli našeho světa“. Jak sám prohlásil při jeho zahájení: „Jestliže dnes Církev vyhláší nový rok víry a novou evangelizaci, pak ne proto, aby uctila nějaké výročí, nýbrž proto, že ji potřebuje ještě více než před padesáti lety.“

Benedikt XVI. dokonce vyhlásil mimořádné odpustky, které bylo možné v tomto roce získat. Jednou z možností bylo vyslechnout tři přednášky o dokumentech II. vatikánského koncilu a o článkách Katechismu katolické církve. Nu, zkuste to – třeba to ještě stihnete; Rok víry slavnostně zakončíme o slavnosti Ježíše Krista Krále, tedy v neděli 24. listopadu. Nebo zkuste přemluvit svého pana faráře, ať vám o Koncilu a o Katechismu něco popovídá!

Zdeněk Drátka

Ilustrace: Helena Filčíková